

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 20 lutego 1959 r.

w sprawie wymiany zużytych lub uszkodzonych znaków pieniężnych.

Na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 2 grudnia 1958 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. Nr 72, poz. 356) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zużyte lub uszkodzone znaki pieniężne wymieniane są bez potrąceń przez oddziały Narodowego Banku Polskiego, o ile ich autentyczność nie budzi zastrzeżeń i o ile odpowiadają one następującym warunkom:

- 1) banknoty — jeżeli zachowały przynajmniej 75% ich pierwotnej powierzchni i posiadają:
  - a) przy dwukrotnej numeracji — jedną numerację,
  - b) przy pojedynczej numeracji — trzy elementy numeracji,
  - c) przy uszkodzeniu przez zalanie farbą, przez odbarwienie, wskutek zbutwienia itp. lub zatarciu wskutek zużycia — cechy umożliwiające rozpoznanie ich wartości nominalnej,
  - d) przy sklejeniu z części tego samego banknotu — jedną numerację, o ile zaś banknot jest dwukrotnie numerowany — ponadto 3 elementy pozostałej numeracji.

Przez pojęcie numeracji rozumie się oznaczenie serii i numeru, przez pojęcie elementu numeracji — literę serii lub cyfrę numeru.

2) monety — jeżeli zachowały istotne elementy plastyczne lub oznaczenie wartości nominalnej i nie wykazują cech rozmyślnego uszkodzenia.

§ 2. Oddziały Narodowego Banku Polskiego nie wymieniają uszkodzonych znaków pieniężnych:

- 1) nie odpowiadających warunkom ustalonym w § 1,
- 2) co do których istnieje podejrzenie, że zostały uszkodzone w celach oszukańczych,
- 3) sklejonych z części pierwotnie do siebie nie należących.

§ 3. Znaki pieniężne określone w § 2 nie mają mocy prawnego środka płatniczego.

§ 4. Oddziały Narodowego Banku Polskiego mają obowiązek zatrzymywania za pokwitowaniem przyjętych tytułem wpłaty lub przedstawionych do wymiany znaków pieniężnych nie odpowiadających warunkom wymiany przewidzianym w § 1. Zatrzymane znaki pieniężne oddziały Narodowego Banku Polskiego przesyłają do Centrali Narodowego Banku Polskiego w Warszawie — celem dokonania wymiany lub zniszczenia zgodnie z przepisami § 5.

§ 5. 1. Centrala Narodowego Banku Polskiego w Warszawie może wymienić według wartości nominalnej uszkodzone banknoty, posiadające co najmniej 30% pierwotnej powierzchni — jeżeli na podstawie dowodów przedłożonych

przez ich posiadacza uzna, że uszkodzenie banknotów nie nastąpiło na skutek złej woli lub rażącego niedbalstwa. Wymiana uszkodzonych banknotów, o których mowa wyżej, według ich nominalnej wartości dokonana może być tylko wtedy, gdy ze stanu przedłożonych do wymiany banknotów oraz innych dowodów wynika, że brakujące części banknotów nie zostały i nie mogą osobno zostać przedłożone do wymiany w trybie niniejszego zarządzenia.

2. Znaki pieniężne, nie objęte przepisami ust. 1, a które zachowały co najmniej 45% pierwotnej powierzchni, mogą być wymieniane przez Centralę Narodowego Banku Polskiego w 50% ich wartości nominalnej.

3. Uszkodzone znaki pieniężne nie wymieniane przez Centralę Narodowego Banku Polskiego stosownie do przepisów ust. 1 lub 2 podlegają zatrzymaniu bez odszkodowania i komisijnemu zniszczeniu.

§ 6. Za wymianę uszkodzonych znaków pieniężnych Narodowemu Bankowi Polskiemu przysługuje prawo pobierania opłat tytułem zwrotu kosztów produkcji znaków pieniężnych oraz innych opłat taryfowych.

§ 7. W razie przedłożenia do wymiany znaków pieniężnych, co do których zachodzi podejrzenie uszkodzenia ich w celach przestępczych — Narodowy Bank Polski obowiązany jest takie znaki zatrzymać i skierować sprawę do organów powołanych do ścigania przestępstw.

§ 8. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 11 listopada 1955 r. w sprawie przyjmowania i wymiany uszkodzonych lub zatartych znaków pieniężnych (Monitor Polski Nr 116, poz. 1523).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: T. Dietrich